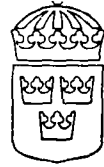

Regeringens proposition

1986/87: 96

med anledning av en överenskommelse
mellan Sverige och Tyska Demokratiska
Republiken om inbördes rättshjälp i brottmål

Prop.
1986/87: 96

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 26 februari 1987.

På regeringens vägnar

Ingvar Carlsson

Anita Gradin

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner en mellan Sverige och Tyska Demokratiska Republiken träffad överenskommelse om inbördes rättshjälp i brottmål. Överenskommelsen omfattar delgivning, bevisupptagning, överförande av lagföring, översändande av utdrag ur straffregister och upplysning om gällande rätt och är i allt väsentligt utformad i överensstämmelse med de åtaganden som Sverige har gjort till andra stater genom anslutningen till 1959 års europeiska konvention om inbördes rättshjälp i brottmål. Överenskommelsen har ratificerats av Tyska Demokratiska Republiken.

Utdrag protokoll vid regeringssammanträde den 26 februari 1987

Närvarande: statsministern Carlsson, ordförande, och statsråden Gustafsson, Hjelm-Wallén, Bodström, Göransson, Gradin, R. Carlsson, Holmberg, Wickbom, Johansson, Hulterström, Lindqvist, G. Andersson, Lönnqvist

Föredragande: statsrådet A. Gradin

Proposition med anledning av en överenskommelse mellan Sverige och Tyska Demokratiska Republiken om inbördes rättshjälp i brottmål

1 Inledning

År 1978 inleddes förhandlingar mellan Sverige och Tyska Demokratiska Republiken angående inbördes rättshjälp i brottmål. Förhandlingarna påbörjades i Berlin i januari 1978 och avslutades sedermera i Stockholm i maj 1986. En överenskommelse undertecknades den 26 juni 1986 i Stockholm. Den är avfattad på svenska och tyska språken. Dess svenska och tyska text bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga 1*.

Vid samma tillfälle undertecknades även en överenskommelse om avskaffande av kravet på legalisering av handlingar. Detta avtal behöver emellertid inte underställas riksdagens prövning. Enligt föreskrift i överenskommelserna skall de ratificeras. Detta skedde för Tyska Demokratiska Republikens del den 5 december 1986.

2 Gällande ordning i fråga om inbördes rättshjälp i brottmål

Sverige lämnar av tradition andra länder rättshjälp i brottmål i den utsträckning vår lagstiftning medger det utan att något särskilt avtal träffats om rättshjälp. En del länder kräver emellertid avtal för att lämna rättshjälp till en annan stat. Sådana avtal skapar även klarhet mellan länderna under vilka förutsättningar rättshjälpen lämnas. Avtalen brukar också innehålla bestämmelser som syftar till att underlätta det praktiska förfarandet.

Mellan de nordiska länderna gäller överenskommelsen den 26 april 1974 om inbördes rättshjälp genom delgivning och bevisupptagning (SÖ 1975: 42), se cirkuläret (1975: 301) till statsmyndigheterna angående inbördes rättshjälp mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge genom delgivning och bevisupptagning. Överenskommelsen gäller såväl tvistemål som brottmål.

På brottmålsområdet finns en multilateral reglering genom den i Strasbourg den 20 april 1959 dagtecknade europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (prop. 1961: 48). Sverige ratificerade rättshjälpskonventionen år 1967 och gjorde då vissa förbehåll och förklaringar (SÖ 1968: 15). Den trädde för Sveriges del i kraft den 1 maj 1968. Förutom Sverige är till rättshjälpskonventionen anslutna Belgien, Danmark, Finland, Frankrike med besittningar, Grekland, Island, Israel, Italien, Liechtenstein, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Schweiz, Spanien, Turkiet, Förbundsrepubliken Tyskland och Österrike. I konventionen åtar sig medlemsstaterna att lämna varandra rättshjälp i största möjliga utsträckning i mål eller ärenden avseende beivrande av brott. Konventionen omfattar huvudsakligen bevisupptagning som åsyftar utredning och överlämnande av bevismaterial eller handlingar, delgivning av rättegångshandlingar och judiciella beslut, översändande av utdrag ur straffregister, lagföring i annat land samt underrättelse om straffdomar.

Rättshjälpskonventionen har sedermera kompletterats med ett tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978 (SÖ 1979: 12) som i vissa hänseenden utvidgar konventionens tillämpningsområde bl. a. i fråga om brott mot skatte- och avgiftsförfattningar och rättshjälp på verkställighetsstadiet. Tilläggsprotokollet har tillträtts av Sverige samt av Danmark, Finland, Grekland, Island, Nederländerna, Norge och Österrike.

Frågor om rättshjälp behandlas även i en del multilaterala konventioner, t. ex. de europarådskonventioner som rör överförande av lagföring och straffverkställighet. Bestämmelser rörande inbördes rättshjälp ingår dessutom i vissa utlämningsavtal. En del bestämmelser av den innebörden finns således i den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957 (SÖ 1959: 65) liksom i avtalet den 26 april 1870 med Belgien om ömsesidigt utlämnande av förbrytare (SFS 1870: 37 och 1877: 39) och avtalet den 7 mars 1956 med Frankrike om ömsesidig rättshjälp i brottmål (prop. 1956: 100). Sistnämnda avtal sattes emellertid i stora delar ur kraft genom Sveriges och Frankrikes anslutningar till rättshjälpskonventionen (jfr SÖ 1969: 50). Efter att under en lång följd av år inte ha ingått några bilaterala överenskommelser utanför Norden om inbördes rättshjälp slöt Sverige en överenskommelse om inbördes rättshjälp i brottmål med Ungern den 28 september 1983 (prop. 1985/86: 8, JuU 2, rskr. 18), vilken trädde i kraft den 1 mars 1986 (SÖ 1986: 5). De former av rättshjälp som omfattas av den överenskommelsen är delgivning, bevisupptagning och överförande av lagföring, vilka har sin motsvarighet i den europeiska rättshjälpskonventionen.

Förfarandet när en svensk domstol vill anlita en utländsk domstol för att skaffa fram utredning i en rättegång regleras i lagen (1946: 817) om bevisupptagning vid utländsk domstol och i kungörelsen (1947: 847) med vissa bestämmelser rörande tillämpningen av nämnda lag. I lagens 1 § föreskrivs att bevisupptagning inför utländsk domstol i brottmål får ske endast om det finns synnerliga skäl. Delgivning i brottmål i utlandet sker genom utrikesdepartementet med stöd av en kungörelse i ämnet (SFS 1933: 618).

Bestämmelserna om bevisupptagning vid svensk domstol och delgivning i Sverige på begäran av utländsk myndighet är i princip desamma för

brottmål och tvistemål. De viktigaste bestämmelserna finns i lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol och i kungörelsen (1909: 24 s. 1) angående delgivning av handling på begäran av utländsk myndighet.

En förutsättning för att bevisupptagning skall kunna äga rum i Sverige enligt 1946 års lag är att den gärning som avses med framställningen motsvarar brott enligt svensk lag. Vissa begränsningar gäller även för brott som har karaktär av politiskt brott. I kungörelsen (1947: 848) med särskilda bestämmelser om bevisupptagning åt domstolarna i vissa främmande stater finns bl. a. regler om att kostnader som uppstått vid bevisupptagningen skall betalas av svenska staten. När bevisupptagningen företagits efter framställning från stat som är ansluten till rättshjälpskonventionen eller från Ungern, skall kostnaden, utom ersättning till sakkunniga, således betalas av svenska staten.

Bestämmelser rörande utländska framställningar om beslag och husrannsakan meddelas i lagen (1975: 295) om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat. I fråga om framställningar från ett utomnordiskt land gäller i princip att den begärda åtgärden inte får vidtas om hinder mot utlämning skulle ha förelegat, vilket innebär bl. a. ett krav på att den aktuella gärningen motsvarar brott, för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år.

Enligt lagen (1985: 988) om immunitet för vissa vittnen m. fl. får den som i enlighet med överenskommelse som Sverige ingått med annan stat efter kallelse har rest in i Sverige från den andra staten för att höras som tilltalad, vittne eller sakkunnig inte lagföras, fängslas eller på annat sätt underkastas inskränkning i sin frihet på grund av dom eller gärning som härrör från tiden före inresan i Sverige och som, såvitt gäller tilltalad, inte är avsedd med kallelsen. Immuniteten upphör om den kallade stannar kvar i Sverige, trots att han haft möjlighet att lämna landet, under en sammanhängande tid av femton dagar från det att han av domstolen underrättats om att hans närvaro inte längre påfordras eller om han återvänder till landet efter att ha lämnat det. Om en överenskommelse med annan stat innehåller bestämmelse att immuniteten skall ha mindre omfattning än som angivits i lagen, gäller i stället den bestämmelsen.

Delgivning på begäran av utländsk myndighet sker enligt 1909 års kungörelse antingen av utrikesdepartementet eller av en länsstyrelse. I princip tillämpas delgivningslagen (1970: 428), men en begäran om delgivning i annan ordning skall efterkommas om det kan ske. Vissa kostnader kan tas ut av den stat varifrån begäran kommer. I bl. a. ärenden om delgivning enligt rättshjälpskonventionen och enligt avtalet med Ungern svarar dock staten för alla kostnader.

3 Överenskommelsen med Tyska Demokratiska Republiken om inbördes rättshjälp i brottmål

Prop. 1986/87: 96

Överenskommelsen är indelad i sju avsnitt. Den inleds med allmänna bestämmelser (Del I). Därefter följer regler om delgivning (Del II), bevisupptagning (Del III), särskilda bestämmelser om rättshjälp vid förundersökning (Del IV), överförande av lagföring (Del V), upplysningar om gällande rätt (Del VI) samt slutbestämmelser (Del VII).

3.1 Allmänna bestämmelser

Genom överenskommelsen åtar sig parterna att på sina respektive territorier lämna varandras medborgare samma rättsskydd som egna medborgare, (*artikel 1*), varvid uttryckligen anges att den andra statens medborgare skall ha samma rätt till försvar, däribland rätt till försvarare, som egna medborgare. Därefter åtar sig parterna att ge varandra inbördes rättshjälp i brottmål i enlighet med bestämmelserna i överenskommelsen, (*artikel 2*). Av denna artikel framgår att en förutsättning för att bistånd skall lämnas är att den ansökande staten, vid tidpunkten för framställningen, är behörig att lagföra den aktuella straffbara handlingen. Denna förutsättning återfinns även i rättshjälpskonventionens art 1, enligt vilken brottet således måste falla under den ansökande statens jurisdiktion. Om inte annat överenskomits, ges rättshjälpen i enlighet med det anmodade landets lag. Omfattningen av rättshjälpen, huvudsakligen bevisupptagning och delgivning, fastställs därefter (*artikel 3*). På begäran, i pågående brottmålsförfaranden, delger parterna varandra uppgifter ur straffregistret (*artikel 4*). Ansökan om rättshjälp skall enligt *artikel 5* överlämnas på diplomatisk väg. Språkfrågan regleras i *artikel 6*. Enligt denna skall ansökan om rättshjälp liksom bifogade handlingar förses med översättning till den anmodade statens språk. Detta krav på översättning är i fråga om delgivning mer långtgående än motsvarande föreskrifter i rättshjälpskonventionen och i avtalet med Ungern. Föreskriften att handlingar i rättshjälpsärenden inte behöver legaliseras (*artikel 7*) och att den anmodade staten skall svara för sina kostnader (*artikel 8*) med undantag för ersättning till sakkunniga motsvaras av bestämmelser i rättshjälpskonventionen.

I *artikel 9* anges när en framställning om rättshjälp kan vägras. Detta kan ske när framställningen hänför sig till en gärning som enligt den anmodade statens lagstiftning inte är straffbar eller som avser ett militärt brott. Framställningen kan också avslås, om ett straffrättsligt förfarande inletts eller rättskraftigt avgjorts i den anmodade staten eller i tredje stat eller om preskription inträtt enligt den anmodade statens lag. Rättshjälp kan vidare vägras, om den person som är föremål för lagföringen är medborgare i den anmodade staten. Slutligen får rättshjälp vägras, om denna skulle innebära en kränkning av den anmodade statens suveränitet, fara för dess säkerhet eller strida mot grundläggande principer för stats- och rättsordningen (*ordre public*) eller andra väsentliga intressen. Reglerna har täckning i svensk rätt och överensstämmer i sak med artiklarna 1 och 2 i rättshjälpskonventionen med beaktande av de svenska förbehållen till artikel 2.

Under denna sistnämnda grund kan även hänföras att framställningen avser en gärning som har karaktär av politiskt brott (jfr 1 § andra stycket lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol).

3.2 Delgivning

Enligt *artikel 10* krävs att en framställning om delgivning skall härröra från domstol eller åklagarmyndighet och innehålla, bl. a. beskrivning av tid och plats för den gärning som avses i framställningen. Delgivningshandlingen skall vara översatt till den anmodade statens språk.

I delgivningskungörelserna regleras inte vem som får göra framställning om delgivning. Det finns således inte något hinder från svensk sida mot att ombesörja delgivning även från annan myndighet än domstol och undersökningsdomare. Rättshjälpkonventionen har emellertid motsvarande begränsning (Sveriges förklaring enligt art 24) och det är endast i fråga om sådana delgivningsframställningar som staten svarar för kostnaderna (5 § i 1909 års delgivningskungörelse).

Delgivning skall enligt *artikel 11* ombesörjas i enlighet med den anmodade statens lagstiftning eller, på begäran, på annat med denna lagstiftning förenligt sätt. Vidare ges i artikeln föreskrifter om delgivningsbevis och om att man skall ange skälen för att delgivning inte kunnat ske. Dessa föreskrifter överensstämmer med rättshjälpkonventionen och 1909 års kungörelse.

En föreskrift om att delgivning av kallelse med en misstänkt skall vara denne tillhanda inte senare än 30 dagar före angiven inställelsedag återfinns också i samma artikel. Denna bestämmelse erbjuder, liksom samma bestämmelse i avtalet med Ungern, en ännu större säkerhet för den misstänkte än den i rättshjälpkonventionen där kallelsen enligt den svenska förklaringen till artikel 7 punkt 3 skall vara svenska myndigheter tillhanda 30 dagar före den utsatta dagen (jfr prop. 1985/86: 8 s 8 f).

Artikel 12, punkt 2, som i huvudsak motsvarar artikel 8 i rättshjälpkonventionen, föreskriver att kallelsen inte får innehålla hot om påföljd för det fall den kallade inte infinner sig. Även om kallelsen skulle innehålla sådant hot får den kallade inte därför utsättas för påföljder. Föreskriften ger uttryck för en allmän rättsgrundsats om att myndigheter i en stat inte bör vara skyldiga att medverka till att en person som vistas där genom straffhot tvingas inställa sig inför ett annat lands domstolar. I enlighet härmed bör kallelser därför inte innehålla någon erinran om påföljd för utevaro (jämför 1986 års cirkulär såvitt gäller rättshjälpkonventionen). I artikel 12, punkt 1, föreskrivs att om ett vittnes eller sakkunnigs närvaro anses synnerligen nödvändig detta skall anges i delgivningsframställningen jämte den ersättning vittnet kan påräkna. Enligt *artikel 13* skall den ansökande staten utge ersättning till vittnen och sakkunniga.

Vittne eller sakkunnig får inte lagföras eller underkastas inskränkningar i sin personliga frihet när han på kallelse inställer sig inför domstol i det anmodade landet på grund av gärning som han begått före inresan i den ansökande staten (*artikel 14*, punkt 1). Detsamma gäller enligt punkt 2 för tilltalad beträffande gärning som inte angivits i kallelsen. Immuniteten

upphör i princip 15 dagar efter det att den delgivne underrättats om att hans närvaro inte längre påfordras. Dessa föreskrifter är i överensstämmelse med bestämmelserna i lagen (1985: 988) om immunitet för vissa vittnen m. fl.

3.3 Bevisupptagning

Bevisupptagning vid domstol regleras i artiklarna 15–17 under det att rättshjälp under förundersökningsstadiet regleras i artikel 18. Tillämpningsområdet motsvarar regleringen i rättshjälpkonventionen.

Förfarandet vid bevisupptagning vid eller åt utländsk domstol regleras i 1946 års lagar i ämnet. Begränsningarna enligt lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol, nämligen att det inte får röra sig om gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller som har karaktär av politiskt brott, täcks av föreskrifterna i artikel 9 om i vilka fall en framställning får avslås.

I *artikel 15* upptas de uppgifter som skall framgå i framställningen, bl. a. brottsrubricering och en beskrivning av den straffbara handlingen. Enligt överenskommelsens allmänna bestämmelser (artikel 2, punkt 2) skall bevisupptagningen verkställas i enlighet med lagstiftningen i det anmodade landet. Enligt *artikel 16* skall en begäran om att ett särskilt förfarande skall tillämpas tillmötesgå, om det inte strider mot den anmodade partens lag. Om den ansökande parten önskar att ett vittne eller sakkunnig skall höras under ed, skall den göra en uttrycklig framställning härom. En motsvarande bestämmelse återfinns i rättshjälpkonventionens artikel 3.2.

I *artikel 17* föreskrivs bl. a. att den anmodade parten på begäran i god tid skall meddela tid och plats för bevisupptagningen. När bevisupptagningen ägt rum skall handlingarna återsändas. Om bevisupptagning inte kunnat villfaras, skall den ansökande parten genast underrättas om skälen härför. Enligt artikel 17, punkt 5, får den anmodade parten skjuta upp överlämnandet av bevis när dessa behövs i samband med ett pågående brottmålsförfarande.

Överenskommelsen med Tyska Demokratiska Republiken innehåller inte några bestämmelser om beslag eller husrannsakan. Om den aktuella gärningen enligt svensk lag kan medföra utlämning och verkställigheten är förenlig med svensk lagstiftning, kan emellertid sådan rättshjälp ändå beviljas enligt bestämmelserna i 1975 års tvångsmedelslag.

3.4 Särskilda bestämmelser om rättshjälp vid förundersökning

Rättshjälp under förundersökningsstadiet, som alltså inte avser bevisupptagning vid domstol, kan enligt *artikel 18* ges av åklagarmyndighet i den anmodade staten på begäran av åklagarmyndighet i den andra staten. Enligt artikel 18, punkt 3, kan tvångsåtgärder användas endast om sådana är förutsatta i det anmodade landets lagstiftning. För svensk del kan enligt gällande lagstiftning tvångsåtgärder inte tillgripas – det finns inga bestämmelser som reglerar i vad mån förhör kan äga rum med någon i Sverige med anledning av utländsk förundersökning – varför förhör på begäran av

3.5 Överförande av lagföring

Enligt *artikel 19* kan en stat begära att en medborgare i den anmodade staten lagförs där för ett brott som begåtts i den ansökande staten. Förutsättningarna för lagföring prövas i enlighet med den anmodade statens lagstiftning och innebär alltså inte en förpliktelse att åtala eller inleda annat domstolsförfarande. Detta överensstämmer med reglerna i rättshjälpskonventionen, artikel 21.1. Till en framställning om lagföring skall enligt *artikel 20* fogas upplysningar om bl. a. den misstänktes person, gärningsbeskrivning och brottsrubricering. Den ansökande staten skall underrättas om vilka åtgärder som vidtagits med anledning av framställningen, *artikel 21*.

3.6 Upplysningar om gällande rätt

Parterna skall enligt *artikel 22* ge varandra relevanta upplysningar om innehållet i straff- och straffprocessrätten, som erfordras vid ett domstolsförfarande.

3.7 Slutbestämmelser

I *artikel 23* föreskrivs att överenskommelsen skall ratificeras och att ratifikationsinstrumenten skall utväxlas i Berlin. Överenskommelsen träder i kraft den trettonde dagen efter utväxlingen av ratifikationsinstrumenten. Uppsägning av överenskommelsen skall ske genom meddelande på diplomatisk väg och träder i kraft sex månader därefter.

4 Överväganden

Av hävd lämnar Sverige, som nämnts i det föregående, andra länder rättshjälp i brottmål, i den mån vår lagstiftning tillåter det, utan att avtal träffats om rättshjälp. En del stater förutsätter dock att avtal föreligger för att kunna lämna eller begära rättshjälp. Genom avtal klagörs också förutsättningarna för rättshjälp och det praktiska förfarandet underlättas.

Sverige har sedan länge intagit en restriktiv hållning till att sluta bilaterala avtal och har föredragit en multilateral reglering. Sverige anslöt sig således år 1968 till 1959 års europeiska konvention om inbördes rättshjälp i brottmål. Den svenska inställningen grundar sig främst på att bilaterala regleringar med flera stater är svåra att tillämpa för de administrativa och judiciella myndigheterna.

De ökade internationella kontakterna ställer likväl krav på att utveckla även de bilaterala förutsättningarna för samarbete. Kommissionen mot ekonomisk brottslighet konstaterade således i skrivelse den 27 april 1983 att ett bilateralt avtal om rättshjälp kan förbilliga och förenkla förfarandet

mellan berörda länder. Det är mot den bakgrunden som Sverige under det senaste decenniet i viss utsträckning börjat tillmötesgå förslag om att inleda förhandlingar om avtal rörande inbördes rättshjälp i brottmål. Ett avtal med Ungern har sålunda trätt i kraft under år 1986.

De former av rättshjälp som regleras genom föreliggande överenskommelse med Tyska Demokratiska Republiken har sin motsvarighet i den europeiska rättshjälpskonventionen. Sveriges åtaganden och villkoren i övrigt för att rättshjälp skall lämnas och erhållas är utformade på sådant sätt att de faller inom ramen för de åtaganden Sverige gjort och för vad Sverige kan erhålla genom anslutningen till rättshjälpskonventionen, med gjorda förbehåll och förklaringar. Överenskommelsen avviker heller inte på några avgörande punkter från avtalet med Ungern. Överenskommelsen kommer inte att medföra några ändrade rutiner för de tillämpande myndigheterna.

Med hänsyn till vad jag nu har anfört och till att det från flera synpunkter får betecknas som tillfredsställande att en överenskommelse på området med Tyska Demokratiska Republiken kommer till stånd, förordar jag att Sverige ratificerar överenskommelsen.

Jag har inhämtat att chefen för justitiedepartementet senare för regeringen kommer att anmäla frågan om ändringar i de författningar som avtalet föranleder.

5 Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen

att godkänna överenskommelsen mellan Sverige och Tyska Demokratiska Republiken om inbördes rättshjälp i brottmål.

6 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

**Fördrag
mellan Konungariket Sverige och Tyska
Demokratiska Republiken om rättshjälp i
brottmål**

Konungariket Sverige och Tyska Demokratiska Republiken,

som vägleds av önskan att befästa de vänskapliga förbindelserna mellan de båda staterna på grundval av folkrättens principer, sådana dessa också nedlagts i slutakten från konferensen om säkerhet och samarbete i Europa,

som eftersträvar en ömsesidig avtalsreglering om rättshjälp i brottmål,
har överenskommit som följer:

Del I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Rättsskydd

(1) Medborgare i en av de fördragsslutande staterna åtnjuter för sin person på den andra statens territorium i brottmål samma rättsskydd som egna medborgare. För detta ändamål kan de i brottmål kräva bistånd av de behöriga organen.

(2) I brottmål mot medborgare i den andra fördragsslutande staten skall den misstänkte eller tilltalade ha samma rätt till försvar, däribland rätt till försvarare, som egna medborgare.

(3) I detta fördrag avses med medborgare i en fördragsslutande stat de personer, som enligt reglerna i den staten innehar dess medborgarskap.

Artikel 2

Gewährung von Rechtshilfe

(1) De fördragsslutande staterna förbinder sig att i enlighet med bestämmelserna i detta

**Vertrag
zwischen dem Königreich Schweden und
der Deutschen Demokratischen Republik
über Rechtshilfe in Strafsachen**

Das Königreich Schweden und die Deutsche Demokratische Republik sind,

geleitet von dem Wunsch, die freundschaftlichen Beziehungen zwischen beiden Staaten auf der Grundlage der Prinzipien des Völkerrechts, wie sie auch in der Schlussakte der Konferenz über Sicherheit und Zusammenarbeit in Europa aufgeführt wurden, zu festigen.

in dem Bestreben, die gegenseitige Rechtshilfe in Strafsachen vertraglich zu regeln,
wie folgt übereingekommen:

Teil I

Allgemeine Bestimmungen

Artikel 1

Rechtsschutz

(1) Staatsbürger des einen Vertragsstaates genießen für ihre Person auf dem Hoheitsgebiet des anderen Vertragsstaates in Strafsachen den gleichen Rechtsschutz wie eigene Staatsbürger. Sie können zu diesem Zweck die Hilfe der zuständigen Organe in Strafsachen in Anspruch nehmen.

(2) In Strafverfahren gegen Staatsbürger des anderen Vertragsstaates wird dem Beschuldigten und dem Angeklagten das Recht auf Verteidigung, einschliesslich der Bestellung eines Verteidigers, wie eigenen Staatsbürgern gewährt.

(3) Staatsbürger eines Vertragsstaates im Sinne dieses Vertrages sind die Personen, die nach den Rechtsvorschriften dieses Vertragsstaates dessen Staatsbürgerschaft besitzen.

Artikel 2

Gewährung von Rechtshilfe

(1) Die Vertragsstaaten verpflichten sich, nach den Bestimmungen dieses Vertrages

fördrag på begäran lämna varandra rättshjälp i förfarande på grund av straffbara handlingar, för vilkas lagföring den ansökande staten vid tidpunkten för begäran är behörig.

(2) Efterkommande av begäran om rättshjälp sker i enlighet med lagstiftningen i den anmodade fördragsslutande staten, såvida annat inte överenskommits i detta fördrag.

Artikel 3

Umfattning av rättshjälpen

Rättshjälp omfattar i synnerhet verkställande av utrednings- och processåtgärder för införskaffande och förmedlande av bevis, för hörande av misstänkta och tilltalade, vittnen samt sakkunniga liksom för delgivning av handlingar.

Artikel 4

Uppgifter ur straffregistret

På i artikel 5 överenskommen väg delger de fördragsslutande staterna varandra på begäran i pågående brottmålsförfaranden uppgifter ur straffregistret.

Artikel 5

Kommunikationsväg

Ansökan om rättshjälp överlämnas på diplomatisk väg.

Artikel 6

Språk och översättningar

Ansökan om rättshjälp liksom bifogade handlingar skall avfattas på den ansökande fördragsslutande statens språk och förses med en bestyrkt översättning till den anmodade statens språk.

einander auf Ersuchen Rechtshilfe zu leisten in Verfahren wegen strafbarer Handlungen, für deren Verfolgung der ersuchende Vertragsstaat zum Zeitpunkt des Ersuchens zuständig ist.

(2) Die Erledigung von Ersuchen um Rechtshilfe erfolgt nach den Gesetzen des ersuchten Vertragsstaates, soweit in diesem Vertrag keine andere Regelung vereinbart wurde.

Artikel 3

Umfang der Rechtshilfe

Rechtshilfe umfasst insbesondere die Durchführung von Untersuchungs- und Prozesshandlungen zur Beschaffung und Übermittlung von Beweismitteln, zur Vernehmung von Beschuldigten und Angeklagten, Zeugen und Sachverständigen sowie die Zustellung von Schriftstücken.

Artikel 4

Auskunft aus dem Strafregister

Auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege erteilen die Vertragsstaaten einander auf Ersuchen zu anhängigen Strafverfahren Auskunft aus dem Strafregister.

Artikel 5

Art des Verkehrs

Ersuchen um Rechtshilfe werden auf diplomatischem Wege übermittelt.

Artikel 6

Sprachen und Übersetzungen

Ersuchen um Rechtshilfe sowie die angeschlossenen Schriftstücke sind in der Sprache des ersuchenden Vertragsstaates abzufassen und mit einer beglaubigten Übersetzung in der Sprache des ersuchten Vertragsstaates zu versehen.

Artikel 7

Befrielse från legalisering

Ansökan om rättshjälp liksom bifogade handlingar kräver ingen legalisering.

Artikel 8

Rättshjälpkostnader

(1) Den anmodade fördragsslutande staten svarar för de kostnader, med undantag för ersättningar till sakkunniga, som uppstår i samband med efterkommande av ansökan om rättshjälp.

(2) Den anmodade fördragsslutande staten skall på begäran meddela den ansökande staten typ och storlek av de uppkomna kostnaderna.

Artikel 9

Avslag

(1) Rättshjälp kan vägras, om ansökan avser en handling,

1. som enligt den anmodade fördragsslutande statens lagstiftning inte är straffbar,

2. om mot den misstänkte eller tilltalade i den anmodade fördragsslutande staten eller i tredje stat ett straffrättsligt förfarande redan inlemts eller rättskraftigt avgjorts,

3. rörande vilken lagföring är utesluten i den anmodade fördragsslutande staten på grund av preskription,

4. som enligt lagstiftningen i den anmodade fördragsslutande staten uteslutande utgör ett militärt brott.

(2) Rättshjälp kan också vägras, om den person, som avses med det straffrättsliga förfarandet, är medborgare i den anmodade fördragsslutande staten.

(3) Rättshjälp kan vidare vägras, om efterkommande av framställningen skulle kränka den anmodade fördragsslutande statens suveränitet, medföra fara för dess säkerhet, eller strida mot grundläggande principer för stats- och rättsordningen eller andra väsentliga intressen.

Artikel 7

Befreiung von der Legalisation

Ersuchen um Rechtshilfe sowie die angeschlossenen Schriftstücke bedürfen keiner Legalisation.

Artikel 8

Kosten der Rechtshilfe

(1) Die durch die Erledigung von Ersuchen entstandenen Kosten, mit Ausnahme der Entschädigungen von Sachverständigen, trägt der ersuchte Vertragsstaat.

(2) Der ersuchte Vertragsstaat hat dem ersuchenden Vertragsstaat auf Verlangen Art und Höhe der entstandenen Kosten mitzuteilen.

Artikel 9

Ablehnung der Rechtshilfe

(1) Die Gewährung von Rechtshilfe kann abgelehnt werden, wenn das Ersuchen eine Handlung betrifft,

1. die nach den Gesetzen des ersuchten Vertragsstaates nicht straffbar ist;

2. wegen der gegen den Beschuldigten oder Angeklagten im ersuchten Vertragsstaat oder in einem Drittstaat ein Strafverfahren bereits eingeleitet oder endgültig abgeschlossen wurde;

3. deren Verfolgung nach den Gesetzen des ersuchten Vertragsstaates verjährt ist;

4. die nach den Gesetzen des ersuchten Vertragsstaates ausschliesslich eine Militärstrafat darstellt.

(2) Die Gewährung von Rechtshilfe kann auch abgelehnt werden, wenn die Person, auf die sich das Strafverfahren bezieht, Staatsbürger des ersuchten Vertragsstaates ist.

(3) Die Gewährung von Rechtshilfe kann ferner abgelehnt werden, wenn die Erledigung des Ersuchens die Souveränität, Sicherheit, Grundprinzipien der Staats- und Rechtsordnung oder wesentliche Interessen des ersuchten Vertragsstaates beeinträchtigen könnte.

Del II

Framställning om delgivning av handlingar

Artikel 10

Framställningarnas innehåll och form

(1) Framställning om delgivning av handlingar skall göras skriftligen. Den skall innehålla följande uppgifter:

1. namnet på den ansökande judiciella myndigheten,
2. namn, adress och medborgarskap på den person, som skall delges,
3. det slag av handling, som skall delges,

4. beskrivning av den gärning, som framställningen avser, samt tid och plats för gärningen.

(2) Den handling som skall delges, skall översändas i två exemplar. En översättning till den anmodade fördragsslutande statens språk skall bifogas.

(3) I del II av detta fördrag avses med "judiciell myndighet" domstolar och åklagarmyndighet.

Artikel 11

Efterkommande av framställning

(1) Vid efterkommande av en framställning om delgivning av handlingar enligt artikel 2, andra punkten, i detta fördrag kan på den ansökande fördragsslutande statens begäran ett särskilt förfarande tillämpas, såvida detta inte strider mot den anmodade statens lagstiftning eller grundläggande principer för dess stats- och rättsordning.

(2) Bevis om delgivning skall utfärdas i enlighet med den anmodade fördragsslutande statens lagstiftning. Ett exemplar av delgivningshandlingen liksom beviset om delgivning skall ofördröjligen återsändas till den ansökande staten på i artikel 5 överenskommen väg.

(3) Anträffas den i framställningen avsedda personen inte under uppgiven adress, skall

Teil II

Ersuchen um Zustellung von Schriftstücken

Artikel 10

Inhalt und Form der Ersuchen

(1) Ein Ersuchen um Zustellung von Schriftstücken wird schriftlich gestellt; es hat folgende Angaben zu enthalten:

1. die Bezeichnung des ersuchenden Justizorgans,
2. Name, Anschrift und Staatsbürgerschaft der Person, an die zugestellt werden soll,
3. die Art der zuzustellenden Schriftstücke,

4. eine Beschreibung der Straftat, die dem Verfahren zugrunde liegt, sowie Zeit und Ort der Straftat.

(2) Das zustellende Schriftstück ist in doppelter Ausfertigung zu übersenden. Es ist eine Übersetzung in der Sprache des ersuchten Vertragsstaates beizufügen.

(3) Im Sinne des Teils II dieses Vertrages bedeutet der Begriff „Justizorgane“ die Gerichte und die Staatsanwaltschaft.

Artikel 11

Erladigung von Ersuchen

(1) Bei der Erladigung eines Ersuchens um Zustellung von Schriftstücken gemäss Artikel 2 Absatz 2 dieses Vertrages können auf Verlangen des ersuchenden Vertragsstaates von den Verfahrensvorschriften abweichende Formen angewandt werden, soweit diese den Rechtsvorschriften oder Grundprinzipien der Staats- und Rechtsordnung des ersuchten Vertragsstaates nicht widersprechen.

(2) Der Zustellungsnachweis wird in Übereinstimmung mit dem Recht des ersuchten Vertragsstaates erteilt. Ein Exemplar des zugestellten Schriftstückes und der Zustellungsnachweis werden unverzüglich dem ersuchenden Vertragsstaat auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege zurückgesandt.

(3) Ist die im Ersuchen bezeichnete Person unter der angegebenen Anschrift nicht auf-

den anmodade fördragsslutande staten vidtaga nödvändiga åtgärder för att fastställa dennes vistelseort.

(4) Kan delgivning inte ske, skall skälen härför ofördröjligen meddelas den ansökande fördragsslutande staten på i artikel 5 överenskommen väg.

(5) Framställning om delgivning av kallelse med en misstänkt eller tilltalad person, som uppehåller sig på den anmodade fördragsslutande statens territorium, skall tillställas denne inte senare än 30 dagar för angiven inställdesdag.

Artikel 12

Kallelse av vittnen och sakkunniga

(1) Om den ansökande fördragsslutande staten anser, att ett vittnes eller en sakkunnigs personliga inställelse inför dess judiciella myndigheter är synnerligen nödvändig, skall detta anges i delgivningsframställningen. Den anmodade staten skall uppmana vederbörande att inställa sig och underrätta den ansökande staten om vittnets och den sakkunniges svar. I kallelsen skall anges, vilken ersättning vittnet eller den sakkunnige kan påräkna.

(2) Kallelsen får inte innehålla hot om påföljder för den händelse vittnet eller den sakkunnige inte inställer sig. Framställningen skall dock efterkommas, även om kallelsen innehåller hot om påföljder. Vittne eller sakkunnig, som inte hörsammar en sådan kallelse, får av det skälet varken straffas eller ut sättas för andra påföljder.

Artikel 13

Rese- och uppehållskostnader

Den ansökande fördragsslutande staten skall ersätta ett vittne eller en sakkunnig för dennes rese- och uppehållskostnader liksom förlorad arbetsförtjänst; en sakkunnig skall också beviljas ett arvode.

findbar, so trifft der ersuchte Vertragsstaat die notwendigen Massnahmen zur Feststellung des Aufenthalts.

(4) Können die Schriftstücke nicht zuge stellt werden, so sind die Gründe dafür unverzüglich dem ersuchenden Vertragsstaat auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege mit zuteilen.

(5) Ein Ersuchen um Zustellung der Ladung eines Beschuldigten oder Angeklagten, der sich auf dem Hoheitsgebiet des ersuchten Vertragsstaates aufhält, ist diesem nicht später als 30 Tage vor dem zum Erscheinen festgesetzten Zeitpunkt zu übermitteln.

Artikel 12

Ladung von Zeugen und Sachverständigen

(1) Hält der ersuchende Vertragsstaat das persönliche Erscheinen eines Zeugen oder Sachverständigen vor seinen Justizorganen für unbedingt erforderlich, so ist dies im Ersuchen um Zustellung der Ladung zu erwähnen. Der ersuchte Vertragsstaat fordert den Zeugen oder Sachverständigen auf, der Ladung nachzukommen und teilt dem ersuchenden Vertragsstaat die Antwort des Zeugen oder Sachverständigen mit. In der Ladung ist anzugeben, auf welche Entschädigung der Zeuge oder Sachverständige Anspruch hat.

(2) Eine Ladung soll keine Androhung von Zwangsmassnahmen für den Fall des Nichterscheinens des Zeugen oder Sachverständigen enthalten. Das Ersuchen wird auch dann erledigt, wenn die Ladung eine Androhung von Zwangsmassnahmen enthält. Der Zeuge oder Sachverständige, der einer solchen Ladung keine Folge leistet, darf aber aus diesem Grund weder bestraft noch anderen Zwangsmassnahmen unterworfen werden.

Artikel 13

Reise- und Aufenthaltskosten

Der ersuchende Vertragsstaat ist verpflichtet, einem Zeugen oder Sachverständigen Reise- und Aufenthaltskosten sowie Verdienstausfall zu erstatten und einem Sachverständigen ein Honorar zu gewähren.

Artikel 14

Fri lejd

(1) Vittne eller sakkunnig, som på kallelse inställer sig inför judiciell myndighet i den ansökande fördragsslutande staten må inte, oavsett medborgarskap, lagföras eller fängslas eller på annat sätt underkastas inskränkning i sin personliga frihet på grund av gärning, som han begått redan före inresan i den ansökande staten. Han må vidare inte straffas på grund av en tidigare avkunnad dom.

(2) Den som i egenskap av tilltalad inställer sig inför judiciell myndighet i den ansökande fördragsslutande staten må inte, oavsett medborgarskap, lagföras eller fängslas eller på annat sätt underkastas inskränkning i sin personliga frihet på grund av i kallelsen inte omnämnd gärning eller dom, hänförlig till tiden före inresan i den ansökande staten.

(3) Vittne, sakkunnig, misstänkt eller tilltalad mister det i denna artikel avsedda skyddet, om han inte inom 15 dagar efter det att han underrättats om att hans närvaro inte längre påfordras lämnat den ansökande fördragsslutande statens territorium, oaktat han haft möjlighet att göra det, eller om han frivilligt återvänder till detta territorium.

Del III**Framställning om bevisupptagning***Artikel 15*

Framställningarnas innehåll och form

Framställning om bevisupptagning vid domstol skall göras skriftligen. Den skall innehålla följande uppgifter:

1. namnet på den ansökande domstolen,

Artikel 14

Freies Geleit

(1) Ein Zeuge oder Sachverständiger, welche Staatsbürgerschaft er auch besitzt, der auf Ladung vor den Justizorganen des ersuchenden Vertragsstaates erscheint, darf weder strafrechtlich verfolgt oder in Haft genommen, noch einer anderen Beschränkung seiner persönlichen Freiheit unterworfen werden wegen einer Straftat, die er bereits vor Überschreiten der Grenze des ersuchenden Vertragsstaates begangen hat. Er darf ferner nicht aufgrund eines früher ergangenen Gerichtsurteils einer Bestrafung zugeführt werden.

(2) Eine Person, welche Staatsbürgerschaft sie auch besitzt, die auf Ladung vor den Justizorganen des ersuchenden Vertragsstaates erscheint, um sich wegen einer ihr zur Last gelegten Handlung strafrechtlich zu verantworten, darf dort wegen nicht in der Ladung angeführter Handlungen oder ergangener Urteile aus der Zeit vor Überschreiten der Grenze des ersuchenden Vertragsstaates weder verfolgt, in Haft gehalten, noch einer anderen Beschränkung ihrer persönlichen Freiheit unterworfen werden.

(3) Ein Zeuge, Sachverständiger, Beschuldiger oder Angeklagter verliert den in diesem Artikel vorgesehenen Schutz, wenn er das Hoheitsgebiet des ersuchenden Vertragsstaates nicht binnen 15 Tagen, von dem Tage an gerechnet, an dem ihm mitgeteilt wurde, dass seine Anwesenheit nicht mehr erforderlich ist, verlassen hat, obwohl er dazu die Möglichkeit hatte oder wenn er freiwillig auf das Hoheitsgebiet des ersuchenden Vertragsstaates zurückkehrt.

Teil III**Ersuchen um Beweiserhebung***Artikel 15*

Inhalt und Form der Ersuchen

Ein Ersuchen um Beweiserhebung durch ein Gericht ist schriftlich zu stellen; es hat folgende Angaben zu enthalten:

1. die Bezeichnung des ersuchenden Gerichts,

2. den åtgärd, som skall vidtagas och grunden för framställningen.

3. en kortfattad beskrivning av den straffbara handlingen med uppgift om plats och tid för gärningen,

4. brottsrubriceringen.

5. så precisa uppgifter som möjligt om den misstänkte personen, dennes medborgarskap samt bosättnings- eller upphållsort,

6. vid förhör med personer, deras adress liksom de frågor som skall ställas till dem.

Artikel 16

Verkställande av framställningen

(1) Vid verkställandet av en framställning om bevisupptagning enligt artikel 2, andra punkten, i detta fördrag kan på begäran av den ansökande fördragsslutande staten ett särskilt förfarande tillämpas, om detta inte strider mot den anmodade statens lagstiftning eller grundläggande principer för dess stats- och rättsordning.

(2) Vittnen och sakkunniga kan på uttrycklig begäran av den ansökande fördragsslutande staten höras på ed, om lagstiftningen i den anmodade staten medger detta.

Artikel 17

(1) Anträffas den person, som avses med framställningen inte på uppgiven adress, skall den anmodade fördragsslutande staten vidtaga nödvändiga åtgärder för att fastställa dennes vistelseort.

(2) Den anmodade fördragsslutande staten meddelar på begäran den ansökande staten i god tid i förväg tid och plats för bevisupptagningen. Detta meddelande kan också lämnas direkt av den domstol, som verkställer bevisupptagningen.

2. die Handlungen, die vorgenommen werden sollen, und den Grund des Ersuchens.

3. eine kurze Darstellung der strafbaren Handlung mit Angabe von Ort und Zeit der Tat.

4. die rechtliche Würdigung der strafbaren Handlung.

5. möglichst genaue Angaben über die beschuldigte Person, ihre Staatsbürgerschaft und ihren Wohn- oder Aufenthaltsort,

6. bei Vernehmung von Personen deren Anschrift sowie die an sie zu richtenden Fragen.

Artikel 16

Erledigung von Ersuchen

(1) Bei der Erledigung eines Ersuchens um Beweiserhebung gemäss Artikel 2 Absatz 2 dieses Vertrages können auf Verlangen des ersuchenden Vertragsstaates von den Verfahrensvorschriften abweichende Formen angewandt werden, soweit diese den Rechtsvorschriften oder Grundprinzipien der Staats- und Rechtsordnung des ersuchten Vertragsstaates nicht widersprechen.

(2) Zeugen und Sachverständige können auf ausdrückliches Verlangen des ersuchenden Vertragsstaates vereidigt werden, wenn es nach den Gesetzen des ersuchten Vertragsstaates zulässig ist.

Artikel 17

(1) Ist die im Ersuchen bezeichnete Person, die vernommen werden soll, unter der angegebenen Anschrift nicht auffindbar, so trifft der ersuchte Vertragsstaat die notwendigen Massnahmen zur Feststellung des Aufenthalts.

(2) Der ersuchte Vertragsstaat teilt auf Verlangen dem ersuchenden Vertragsstaat rechtzeitig den Zeitpunkt und den Ort der Erledigung des Rechtshilfeersuchens mit. Diese Mitteilung kann auch unmittelbar durch das für die Erledigung zuständige Gericht erfolgen.

(3) Efter bevisupptagningens genomförande skall alla handlingar återsändas till den ansökande staten på i artikel 5 överenskommen väg.

(4) Kan framställningen inte villfaras, skall skälen härför ofördröjligen meddelas den ansökande fördragsslutande staten på i artikel 5 överenskommen väg.

(5) Den anmodade fördragsslutande staten kan avvakta med översändandet av bevis, när dess domstolar har användning för dessa i ett pågående brottmålsförfarande.

(6) Original av protokoll eller andra handlingar, som överlämnats efter bevisupptagningen, skall av den ansökande fördragsslutande staten så snart som möjligt återställas till den anmodade staten på i artikel 5 överenskommen väg, såvida denna inte avstår därifrån.

Del IV

Särskilda bestämmelser om rättshjälp vid förundersökning

Artikel 18

(1) Vid förundersökning kan åklagarmyndighet i den ena fördragsslutande staten hos åklagarmyndighet i den andra staten göra framställning om rättshjälp, såvida denna inte avser bevisupptagning vid domstol.

(2) Vid ansökan enligt första punkten skall bestämmelserna i del III i detta fördrag erhålla motsvarande tillämpning, dock med undantag för artiklarna 16. (2) och 17. (2).

(3) Vid efterkommande av framställning enligt (1) punkten kan vid förhör med vittne, sakkunnig eller misstänkt tvångsätgärder användas, såvida sådana är förutsedda enligt lagstiftningen i den anmodade staten.

(3) Nach der Erledigung des Ersuchens um Beweiserhebung werden die entsprechenden Schriftstücke auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege dem ersuchenden Vertragsstaat zurückgesandt.

(4) Kann das Ersuchen nicht erledigt werden, so sind die Gründe dafür unverzüglich dem ersuchenden Vertragsstaat auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege mitzuteilen.

(5) Der ersuchte Vertragsstaat kann die Übersendung von Beweismitteln aufschieben, wenn seine Gerichte diese Beweismittel für ein anhängiges Strafverfahren benötigen.

(6) Originale von Protokollen oder anderen Schriftstücken, die in Erledigung eines Ersuchens um Beweiserhebung übermittelt worden sind, werden vom ersuchenden Vertragsstaat so bald als möglich dem ersuchten Vertragsstaat auf dem in Artikel 5 vereinbarten Wege zurückgegeben, sofern dieser nicht darauf verzichtet.

Teil IV

Besonderheiten bei Rechtshilfe im Ermittlungsverfahren

Artikel 18

(1) In einem Ermittlungsverfahren kann die Staatsanwaltschaft des einen Vertragsstaates die Staatsanwaltschaft des anderen Vertragsstaates um Rechtshilfe ersuchen, soweit sie sich nicht auf Beweiserhebung durch ein Gericht bezieht.

(2) Bei Ersuchen nach Absatz 1 sind die Bestimmungen des Teils III dieses Vertrages entsprechend anzuwenden, mit Ausnahme der Artikel 16 Absatz 2 und 17 Absatz 2.

(3) Bei der Erledigung von Ersuchen nach Absatz 1 können bei der Vernehmung eines Zeugen, Sachverständigen oder Beschuldigten Zwangsmassnahmen angewendet werden, soweit sie nach den Rechtsvorschriften des ersuchten Vertragsstaates vorgesehen sind.

Del V

Överförande av lagföring

Artikel 19

Ansökan om överförande av lagföring

(1) De fördragsslutande staterna kan hos varandra begära överförande av lagföringen av medborgare i den andra fördragsslutande staten, som begått ett brott på den ansökande statens territorium.

(2) Den anmodade fördragsslutande staten prövar mot bakgrund av sin lagstiftning förutsättningarna för lagföringen.

Artikel 20

Förfarande vid överförande av lagföring

(1) Till framställningen skall fogas

1. uppgifter rörande den misstänktes eller tilltalades person och medborgarskap,
2. en reogörelse för omständigheterna i målet,
3. brottsrubriceringen,

4. alla tillgängliga bevis om den straffbara gärningen,

5. en avskrift av de bestämmelser, som enligt den på gärningsorten gällande lagstiftningen är tillämpliga på gärningen,

6. vid brott mot vägtrafikbestämmelserna dessutom en avskrift av de på gärningsorten gällande trafikreglerna.

(2) Framställningen och bilagorna till denna skall avfattas på den ansökande fördragsslutande statens språk. Framställningen, reogörelsen för omständigheterna i målet, uppgifterna om bevis liksom brottsrubriceringen skall förses med en bestyrkt översättning till den anmodade statens språk.

(3) För framställningens överlämnande gäller artikel 5.

Teil V

Übernahme der Strafverfolgung

Artikel 19

Ersuchen um Übernahme der Strafverfolgung

(1) Die Vertragsstaaten können einander ersuchen, die Strafverfolgung gegen Staatsbürger des anderen Vertragsstaates, die auf dem Hoheitsgebiet des ersuchenden Vertragsstaates eine Straftat begangen haben, zu übernehmen.

(2) Der ersuchte Vertragsstaat prüft auf der Grundlage seiner Rechtsvorschriften die Voraussetzungen für die Strafverfolgung.

Artikel 20

Verfahren zur Übernahme der Strafverfolgung

(1) Dem Ersuchen um Übernahme sind beizufügen:

1. Angaben zur Person und Staatsbürgerschaft des Beschuldigten oder Angeklagten,
2. eine Darstellung des Sachverhalts,

3. die rechtliche Würdigung der strafbaren Handlung,

4. alle Beweismittel, die über die strafbare Handlung zur Verfügung stehen.

5. eine Abschrift der Bestimmungen, die nach dem am Tatort geltenden Recht auf die Tat anwendbar sind,

6. bei Verstößen gegen die Strassenverkehrsvorschriften ausserdem eine Abschrift der am Tatort geltenden Verkehrsregeln.

(2) Ersuchen um Übernahme und die Anlagen sind in der Sprache des ersuchenden Vertragsstaates abzufassen. Das Ersuchen, die Darstellung des Sachverhalts, Angaben der wesentlichen Beweismittel sowie die rechtliche Würdigung der Handlung sind mit einer beglaubigten Übersetzung in der Sprache des ersuchten Vertragsstaates zu versehen.

(3) Für die Übermittlung der Ersuchen findet Artikel 5 Anwendung.

Artikel 21

Meddelande om utgången av förfarandet

Den anmodade fördragsslutande staten underrättar den ansökande staten om utgången av förfarandet.

Del VI

Upplysning om gällande rätt

Artikel 22

De fördragsslutande staterna meddelar varandra upplysning om innehållet i straff- och straffprocessrätten, om detta krävs för genomförande av domstolsförfarandet.

Del VII

Slutbestämmelser

Artikel 23

(1) Detta fördrag skall ratificeras. Ratifikationsinstrumenten skall utväxlas i Berlin.

(2) Fördraget träder i kraft på den trettionde dagen efter utväxlingen av ratifikationsinstrumenten. Det kan uppsägas av endera fördragsslutande staten genom meddelande på diplomatisk väg till den andra staten. Fördraget upphör att gälla sex månader efter meddelandet till den andra staten.

TILL BEKRÄFTELSE HÄR PÅ har befullmäktigade ombud för de fördragsslutande staterna undertecknat detta fördrag och försett det med sina sigill.

SOM SKEDDE I Stockholm den 26 juni 1986 i två original exemplar, vardera på svenska och tyska språken. Båda texterna äger lika giltighet.

För Konungariket Sverige

Sten Andersson
Utrikesminister

För Tyska Demokratiska Republiken

Oskar Fischer
Utrikesminister

Artikel 21

Mitteilung über den Ausgang des Verfahrens

Der ersuchte Vertragsstaat unterrichtet den ersuchenden Vertragsstaat über den Ausgang des Verfahrens.

Teil VI

Auskunft über das geltende Recht

Artikel 22

Die Vertragsstaaten erteilen einander auf Ersuchen Auskunft über das Straf- und Strafprozessrecht, soweit das für die Durchführung von gerichtlichen Verfahren erforderlich ist.

Teil VII

Schlussbestimmungen

Artikel 23

(1) Dieser Vertrag bedarf der Ratifikation. Der Austausch der Ratifikationsurkunden erfolgt in Berlin.

(2) Der Vertrag tritt am dreissigsten Tag nach Austausch der Ratifikationsurkunden in Kraft. Er kann von jedem Vertragsstaat durch Notifizierung des anderen Vertragsstaates auf diplomatischem Wege gekündigt werden. Die Kündigung wird sechs Monate nach Notifikation an den anderen Vertragsstaat wirksam.

ZU URKUND DESSEN haben die Bevollmächtigten der Vertragsstaaten den Vertrag unterzeichnet und gesiegelt.

GESCHEHEN in Stockholm am 26. Juni 1986 in zwei Originalen, jedes in schwedischer und deutscher Sprache, wobei beide Texte die gleiche Gültigkeit besitzen.

Für das Königreich Schweden

Sten Andersson
Aussenminister

Für die Deutsche Demokratische Republik

Oskar Fischer
Minister für Auswärtige
Angelegenheiten

